

Ea pe mare

Constantin

Pe cand norii se aduna,
Seara, gandurile-mi sunt furtuna,
Ma gandesc in asta clipa,
La natura cea vulgara,
Azi, prezent-acum la scara,
Rece, rea si parca trista,
Ciocane la usa si insista.
Ma intorc cu spatele oricum,
Ma comport ca un nebun,
O ignor si stiu ceva,
Nu e ea, nu-i Dragostea mea,
Sa-i deschid usa si sa sar pe ea.

Pe un deal incovoiat,
Plin de roci inconjurat,
Statea ea la bronzat.
Marea o inconjura,
Atitudinea-i stralucea,
De luciul apei se schimba,
Si lumea-n jur se minuna,
Iar el...lipsa ii simtea.
Sarutand-o parca-n vis,
Se trezea pe dinadins,
Sa se lase iar cuprins,
De o sarutare, mangaiere si placere,
Toate adunate ca-ntr-un basm imprastiate,
De-o iubire ce-i soptea,
Unde esti, iubirea mea...

Constantin O.